

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 1036/06
07.03.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Слободана Дражића, председника већа, Биљане Драгојевић, Власте Јовановић, мр Љубице Јеремић и Слађане Накић - Момировић, чланова већа, у правној ствари тужилаца АА, ББ и ВВ, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против тужене Државне заједнице Србија и Црна Гора - МО, коју заступа начелник Дирекције за имовинско-правне послове у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду број Гж. 7130/05 од 28. децембра 2005. године, у седници одржаној 07. марта 2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против пресуде Окружног суда у Београду број Гж. 7130/05 од 28. децембра 2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Другог општинског суда у Београду П. број 4067/02 од 15. априла 2005. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев да суд обавезе тужену да им на име накнаде нематеријалне штете због смрти - погибије блиског лица, ПП, дана 09. фебруара 1994. године исплати и то тужиоцу АА и тужиљи ББ по основу претрпљених душевних болова због смрти сина по 350.000,00 динара сваком од њих, а тужиљи ВВ, по основу претрпљених душевних болова због смрти брата износ од 300.000,00 динара, са законском затезном каматом на наведене износе од пресуђења па до исплате, као и захтев за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Окружног суда у Београду број Гж. 7130/05 од 28. децембра 2005. године, жалба тужилаца одбијена је као неоснована и потврђена пресуда Другог општинског суда у Београду П. број 4067/02 од 15. априла 2005. године.

Против наведене пресуде другостепеног суда, ревизију су благовремено изјавили тужиоци, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 399. ЗПП („Службени гласник РС“, број 125/04, који се примењује на основу члана 491. став 1 истог Закона) и нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Ревизија тужилаца изјављена је због битних повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП, међутим, у суштини, овим делом ревизије напада се утврђено чињенично стање, што није дозвољено у поступку по ревизији у смислу одредбе члана 398. став 2. ЗПП. Независно од изложеног побијана пресуда је са јасним и непротивречним разлозима о одлучним чињеницама, што се ревизијом неосновано оспорава.

Према утврђеном чињеничном стању, пок. ПП, рођен __ 1975. године, погинуо је __ 1994. године, док је био на одслужењу војног рока, у касарни ГГ, као припадник ВП ДД која је припадала војсци Републике Српске Крајине. До погибије је дошло несрећним случајем, рањавањем од страна колеге у холу касарне, са смртним исходом. Пок. ПП је једно време за потребе војске Републике Српске Крајине, био обучаван у касарнама у Србији, које време му је уписано у војну књижицу, међутим, после ове обуке је поново враћен у ВП ДД.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно је тужбени захтев одбијен због недостатка пасивне легитимације на страни тужене.

Пок. ПП погинуо је на територији Републике Српске Крајине, као војник на одслужењу војног рока у војсци Републике Српске Крајине. Он није био припадник војске бивше СРЈ, односно Републике Србије и Црне Горе, нити је погинуо као војник те војске. Због тога тужена није одговорна за накнаду нематеријалне штете тужиоцима због смрти блиског лица, сина, односно брата. Чињеница да је пок. ПП са групом војника ВП ДД једно време боравио на обуци за тенкисте на територији Србије, те да му је то време уписано у војној књижици, не ствара узрочну везу између погибије пок. ПП и одговорности тужене због тога догађаја, као основа за накнаду нематеријалне штете коју су због смрти блиског лица претрпели тужиоци. Он је и за време обуке у ЋЋ и ЕЕ, са упућеном групом војника био подчињен старешини војске Републике Српске Крајине, а обука је вршена одвојено од војника на одслужењу редовног војног рока у војној пошти у ЋЋ и ЕЕ.

Без утицаја су наводи ревизије којима се истиче да је одбијањем тужбеног захтева дошло до повреде члана 13. (право на делотворни правни лек) и члана 14. (забрана дискриминације) Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, која је усвојена на седници парламента Државне заједнице Србије и Црна Гора 25. децембра 2003. године. Тужиоцима није ускраћено право на делотворни правни лек пред националним властима, јер је управо тужбени захтев одбијен због недостатка пасивне легитимације на страни тужене. До штетног догађаја дошло је у оквиру војске и територије које не припадају туженој, па национална власт тужене не може бити ни обавезана да пружи заштиту тужиоцима, због последица таквог догађаја. Поред тога, одлучивањем на описани начин, није извршена дискриминација тужилаца по било ком основу као што су пол, раса, боја коже, језик, вероисповест, политичко или друго мишљење, национално и социјално порекло, веза са неком националном мањином, имовно стање, рођење или други статус, како је прописано наведеном одредбом члана 14. Конвенције.

Поред тога, без утицаја су и наводи ревизије којима се указује да је Врховни суд Србије у неким другим предметима усвојио тужбене захтеве за накнаду нематеријалне штете због душевних болова због смрти блиског лица, уколико се ради о споровима у којима није била искључена пасивна легитимација тужене, као у конкретном случају.

Полазећи од изложеног, Врховни суд је одлучио као у изреци, на основу члана 405. ЗПП.

Председник већа-судија

Слободан Дражић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

РР